

Arrest

nr. 315 845 van 2 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister belast met Migratie- en
asielbeleid, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op basis van een treffer in Eurodac en na verzoeker te hebben gehoord op 19 september 2024 werden de Sloveense autoriteiten door de gemachtigde van de Staatssecretaris verzocht om verzoeker terug te nemen op basis van artikel 18 (1) (b) van de Dublin III-verordening.

1.3. De Sloveense autoriteiten stemden in een brief van 30 september 2024 in met dit verzoek om terugname op grond van artikel 18 (1) (b) van de Dublin III-verordening.

1.4. Op 10 oktober 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die op 11 oktober aan verzoeker betekend werd. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De bestreden beslissing van 10 oktober 2024 werd de verzoeker op 11 oktober 2024 betekend. De in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van tien/vijf dagen ging bijgevolg in op 12 oktober 2024.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat het om een eerste verwijderings-of teruggedrijvingsmaatregel gaat. Voor de bestreden beslissing geldt bijgevolg een beroepstermijn van tien dagen.

De op 29 oktober 2024 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is buiten de termijn, bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ingediend.

De Raad wijst erop dat de beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed.

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat de beroepstermijn van tien dagen duidelijk verstreken is. Hij betoogt evenwel dat hij niet verwittigd werd van deze termijn in een taal die hij kende en begreep en dat hij anderzijds vroeg om deze beslissing over te maken aan zijn raadsman aan de sociale dienst van het centrum en dat deze raadsman deze beslissing zonder verdere toelichting toegezonden kreeg op 25 oktober 2024. Hij meent dat het in die omstandigheden onterecht is dat hem een verkorte termijn van tien dagen zou worden tegengeworpen omdat hij opgesloten werd en dus voor de contacten met zijn raadsman afhankelijk is van de sociale dienst van het centrum. Hij stelt verder dat anderzijds het recht op toegang tot de rechter een fundamenteel mensenrecht is. Het zou volgens verzoeker *“onterecht zijn dat dit recht hem zou ontzegd worden, gelet op het feit dat de omstandigheden waarin hij beroep kon doen op een raadsman totaal onafhankelijk van zijn wil hem beletten het nodige te doen binnen de verkorte beroepstermijn”* en *“dat dan ook minstens overmacht dient aangenomen te worden”*. Hij wijst er ook op dat *in casu* het beroep aangetekend wordt binnen de normale beroepstermijn van 30 dagen.

In zijn nota met opmerkingen zet de advocaat van de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteen dat verzoeker in de mogelijkheid was om beroep aan te tekenen binnen de tien dagen na kennisgeving maar er uitdrukkelijk voor gekozen heeft om geen beroep aan te tekenen. Hij stelt dat dit afdoende blijkt uit twee emails die in de nota worden geciteerd en ter terechtzitting worden neergelegd van enerzijds een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2024 en anderzijds een sociaal assistente van het gesloten centrum dat het dossier van verzoeker vermeldt in het onderwerp.

De advocaat van verzoeker legt ter terechtzitting een afdruk van een email van 25 oktober 2024 neer van een maatschappelijk assistente in het gesloten centrum van Merksplas naar de dominis litis en email

correspondentie tussen de dominis litis en de advocaat die loco ter terechtzitting verschijnt van 25 oktober 2024.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat het kennisgevingsformulier als volgt melding maakt van de beroepstermijnen zoals bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet:

“Ik heb de betrokkene geïnformeerd dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingediend tegen tegen deze beslissingen. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing(en) door middel van een verzoekschrift worden ingediend. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissingen worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980. Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn als bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, die tien dagen bedraagt, of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen/tien dagen”.

(...)

“Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij (zij) die begrijpt, kan op zijn (haar) verzoek bekomen worden bij de minister of diens gemachtigde”.

Hieruit blijkt reeds dat verzoeker werd ingelicht over de mogelijkheid om beroep in te dienen en de *in casu* toepasselijke beroepstermijn van tien dagen. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoeker persoonlijk ter kennis gebracht en ondertekend op 11 oktober 2024, dag waarop hij werd overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas.

Verder licht de advocaat van verzoeker ter terechtzitting toe dat de dominis litis op 5 oktober 2024 reeds werd aangesteld voor verzoeker door het Bureau voor Juridische Bijstand als pro deo advocaat, wat ook blijkt uit het aan het verzoekschrift toegevoegde formulier van het Bureau voor Juridische Bijstand van de Balie van Brussel. Zij argumenteert dat dit de reden was waarom verzoeker, toen hem volgens de email van de sociaal assistent van het gesloten centrum van Merksplas tijdens het intake gesprek een pro deo advocaat werd aangeboden, hiervan geen gebruik wenste te maken.

Hieruit blijkt dat verzoeker reeds voor de betekening van de bestreden beslissing en verzoekers vasthouding de bijstand kreeg van een pro deo advocaat. Op het formulier met betrekking tot de aanstelling van de dominis litis als pro deo advocaat voor verzoeker wordt het telefoonnummer van deze advocaat vermeld. Ter terechtzitting gevraagd welke afspraken zijn gemaakt tussen verzoeker en zijn advocaat bevestigt de advocaat die namens de dominus litis verschijnt dat de communicatie tussen verzoeker en zijn advocaat per telefoon verloopt. Zij stelt evenwel dat personen die in het gesloten centrum worden vastgehouden geen smartphone mogen gebruiken in het centrum en voor de communicatie met hun advocaat zijn aangewezen op de sociale dienst die dit moet communiceren. Verzoekers advocaat betwist niet dat verzoeker een pro deo advocaat werd aangeboden tijdens het intake gesprek in het gesloten centrum maar hier niet wenste op in te gaan. Dat hij op dat ogenblik niet vermeldde dat hem reeds een pro deo advocaat werd toegewezen en evenmin de wens uitte dat hij hem wilde contacteren kan bezwaarlijk aan de medewerkers van het gesloten centrum verweten worden. Evenmin wordt betwist dat verzoeker een verklaring vrijwillig vertrek tekende op 11 oktober 2024 maar uiteindelijk op 24 oktober 2024 weigerde te vertrekken met de geplande vlucht naar Ljubljana. Dat hij pas op 25 oktober 2024 de sociale dienst van het gesloten centrum liet weten dat de dominus litis hem bijstaat en hen verzocht zijn dossier over te maken aan deze advocaat, zoals in de email van de sociaal assistente in het gesloten centrum wordt toegelicht en niet wordt betwist door verzoekers advocaat, is verzoekers eigen keuze. Ook het feit dat verzoekers advocaat het dossier van verzoeker zonder verdere toelichting op 25 oktober 2024 kreeg toegezonden door de sociale dienst en de daaropvolgende problemen die verzoekers advocaat die ter terechtzitting optreedt, had om de documenten die in bijlage werden doorgestuurd door de dominus litis te openen, kan niet worden gekwalificeerd als overmacht. In de email van de sociale dienst van het gesloten centrum aan verzoekers advocaat op 25 oktober 2024 wordt verwezen naar het dossier van verzoeker in bijlage bij de email en wordt gesteld dat verzoeker verklaarde dat de dominus litis zijn dossier opvolgt. Uit de neergelegde email blijkt dat de dominus litis wel degelijk de hem door de sociaal assistente van het gesloten centrum gestuurde bijlage bij de email kon openen en uit de toelichting van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat zij uiteindelijk toch in staat was de bijlage bij de email die haar door de dominis litis was toegezonden te openen. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker door factoren buiten zijn wil niet in staat zou zijn geweest om zijn advocaat tijdig te contacteren. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband op dat het Koninklijk besluit houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de plaatsen gelegen op het Belgisch grondgebied, beheerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, waar een vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in artikel 74/8,

§ 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 2 augustus 2002 een aantal waarborgen bevat met betrekking tot de (telefonische) communicatie tussen bewoners van gesloten centra en hun advocaten, waaronder de mogelijkheid voor een bewoner dagelijks tussen acht uur en tweeëntwintig uur gratis te telefoneren met zijn advocaat en het recht van advocaten om op ieder ogenblik met hun cliënt telefonisch in contact te treden (artikel 63). Daarnaast hebben advocaten en de tolken die hen bijstaan toegang tot het centrum, indien zij er een cliënt hebben en voor zover zij hun hoedanigheid door middel van een geldige beroepskaart kunnen aantonen, en kan het bezoek door de advocaat niet worden verboden (artikel 64).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker reeds voor de betekening van de bestreden beslissing werd bijgestaan door een pro deo advocaat, dat hij de mogelijkheid had om met deze advocaat te communiceren, dat hij bij de betekening van de bestreden beslissing werd geïnformeerd over de mogelijkheid om beroep aan te tekenen en de toepasselijke beroepstermijn, dat hij niet betwist dat hem bij aankomst in het gesloten centrum een pro deo advocaat werd aangeboden maar hier niet op wenste in te gaan en op dezelfde dag van de betekening een verklaring vrijwillig vertrek ondertekende, uiteindelijk de repatriëring voorzien op 24 oktober 2024 weigerde en pas op 25 oktober 2024 de sociale dienst van het gesloten centrum informeerde van het feit dat hij een advocaat heeft die hem vertegenwoordigt en dat sinds 5 oktober 2024 en dat deze dienst dezelfde dag zijn advocaat inderdaad heeft gecontacteerd. Verzoeker heeft dus van bij aanvang van zijn procedure juridische bijstand gekregen en er werd hem zelfs bij aankomst in het gesloten centrum opnieuw de mogelijkheid geboden om op een pro deo advocaat beroep te doen. Nog daargelaten dat hij niet aannemelijk maakt dat hij volledig afhankelijk zou zijn van de sociale dienst van het gesloten centrum om zijn advocaat te contacteren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet eerder en binnen de beroepstermijn al dan niet via de sociale dienst van het gesloten centrum zijn advocaat had kunnen contacteren, nu de sociale dienst wel degelijk zijn advocaat contacteerde op 25 oktober 2024 van zodra hij daarom verzocht, zoals blijkt uit de door verzoekers advocaat neergelegde email. De door verzoeker ingeroepen en beschreven omstandigheden in het gesloten centrum kunnen niet als overmacht worden aangemerkt.

Waar verzoeker verklaart dat hij niet werd ingelicht van de beroepstermijn in een taal die hij kende en begreep, wordt in de email van de medewerker van de dienst vreemdelingenzaken gesteld dat de betekening gebeurde met bijstand van een tolk. Hoewel, zoals ook erkend in de toelichting in de nota van de advocaat van de gemachtigde van de Staatssecretaris, het kennisgevingsformulier geen vermelding bevat van de aanwezigheid van een tolk, betwist verzoekers advocaat ter terechtzitting als dusdanig niet dat bij de betekening een tolk aanwezig was.

Bovendien stelt verzoeker weliswaar dat hij niet werd verwittigd van de toepasselijke beroepstermijn in een taal die hij kende en begreep, maar niet dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van of geïnformeerd werd over de inhoud van de bestreden beslissing in een taal die hij kende of begreep en van de mogelijkheid om hiertegen een beroep in te dienen. Aan verzoeker werd samen met de bestreden beslissing ook een bevel tot vasthouding betekend dat hij eveneens ondertekende en verzoeker werd onmiddellijk overgebracht naar het gesloten centrum waar hij dezelfde dag nog een document tekende getiteld *“Vertrek Verklaring: Uitdrukking van de wil van betrokkene om verwijderd te worden”* waarin onder meer het volgende wordt gesteld *“Verklaring dat u zo snel mogelijk wil verwijderd worden met aangeven van de bestemming niettegenstaande u op de hoogte bent van uw beroepsmogelijkheden (UDN en verzoeken tot invrijheidsstelling)”*. Uit dit alles blijkt in elk geval dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken bij de kennisgeving van de beslissing werd ingelicht van de mogelijkheid om beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tekenen en van de in zijn geval toepasselijke termijn en dat hij in het gesloten centrum een verklaring vrijwillig vertrek ondertekende waarin op de mogelijkheid van een beroep bij UDN wordt gewezen, weliswaar zonder de termijn te vermelden.

In dit verband wijst de Raad ten overvloede er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn Dublin interview bevestigde een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B *“Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit ?”, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (UE) 604/2013* (Verklaring betreffende de procedure, 19 september 2024, punt 6). Laatstgenoemd artikel bepaalt: *“1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van (...) d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht; (...). 2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud”*. Verzoeker maakt geen melding van het feit dat hij deze informatie niet zou hebben gekregen zodat kan worden aangenomen dat hij ook vóór de betekening van de bestreden beslissing geïnformeerd

werd over de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij die verstaat.

Bovendien werd verzoeker vastgehouden onmiddellijk na de betekening van de bestreden beslissing en stemde hij in met een vrijwillig vertrek naar Slovenië, land waar hij volgens zijn verklaringen tijdens het Dublin interview correct behandeld werd zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Er kan bijgevolg redelijkerwijze minstens aangenomen worden dat verzoeker, een gezonde volwassen man van 27 jaar oud, kennis had van de inhoud van de bestreden beslissing zodat, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij niet zou zijn geïnformeerd van de termijn voor het indienen van het beroep in een taal die hij kende of begreep, wel kennis had van het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vastgesteld dat Slovenië verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij om die reden het land dient te verlaten en naar Slovenië zal worden overgedragen. Er kan eveneens redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, die op dat ogenblik reeds bijgestaan werd door een pro deo advocaat, minstens zijn advocaat zou contacteren, indien nodig via de sociale dienst van het gesloten centrum, indien hij zijn advies had gewild over een eventueel beroep tegen deze beslissing. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daartoe niet de mogelijkheid had. Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat het laattijdig indienen van het verzoekschrift het gevolg is van verzoekers keuze om zijn advocaat niet te contacteren en dus niet van een gebeurtenis onafhankelijk van zijn wil.

De loutere omstandigheid dat hij van mening veranderde en uiteindelijk na het verstrijken van de beroepstermijn van tien dagen toch besliste om niet vrijwillig te vertrekken naar Slovenië doet geen afbreuk aan het feit dat de *in casu* toepasselijke beroepstermijn tien dagen is en heeft voorts ook niet tot gevolg dat de beroepstermijn opnieuw zou beginnen lopen.

Nergens kan uit blijken dat verzoeker door een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden niet in staat was om binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn een verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Dat het verzoekschrift nog binnen de termijn van 30 dagen is ingediend, zoals in het verzoekschrift en ter terechtzitting wordt gesteld, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat het beroep laattijdig is en geen overmacht werd aangetoond.

Waar verzoeker nog wijst op de aangevoerde hogere rechtsnormen waaronder de artikelen 3 en 13 van het EVRM, moet opgemerkt worden dat het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwending zou(den) zijn. Uit het voorgaande is ook gebleken dat *in casu* voldoende maatregelen zijn genomen om verzoeker in de praktijk de mogelijkheid te geven om gratis juridische bijstand te vragen en te bekomen, zijn raadsman te ontmoeten in het gesloten centrum in omstandigheden die toelaten om zich nuttig te laten adviseren en een beroep in te dienen na toegang te hebben gehad tot zijn dossier, binnen de toepasselijke beroepstermijn van tien dagen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd aangaande artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de toepassing van de termijn van tien dagen, in de weg zouden staan. Het op 29 oktober 2024 ingediende verzoekschrift, gericht tegen een beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 11 oktober 2024, werd ingediend buiten de termijn van tien dagen en is dus laattijdig.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee november tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

K. POLLET